

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰκκουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάρῃ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα εὐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ	
Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίαν... δρ. 25-	Ἑτησίαν... Φεγάριον 25-
Ἑξαμηνίαν... 14,-	Ἑξαμηνίαν... 14,-
Τριμηνίαν... 7,50	Τριμηνίαν... 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μὲνον Ἑτησίαν) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ἸΑΡΥΤΗΣ - ΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζου τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην Οἰουθῆτου μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐσθιαίου αρ. 98 κατὰ τὸ Βαρθόλομον

Με. τιμὸς Β. Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 42ον. - Ἀριθ. 36

Τὸ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chance!]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Θά ἦταν τρέλλα... Στῆς μητέρας του ; Ὅστε λέει... Στὸς σινιὸρ Πελιάσκο ;
 — Ἐκεῖ θάσαι ἀσφαλίσμενος; τοῦ εἶπε ὁ κικοῦργος. Ἄν οἱ Ἴταλοὶ σου εἶναι ἄνθρωποι, ποῦ μποροῦν νὰ δεχθοῦν ἀντὶ γιὰ ἓνα παιδί, μιὰ Βρεττανὴ πλούστρα, σὲ συμβουλεύω νὰ τοῦ δίνης γιὰ τὸ σπίτι τους.

Ὁ Φρέδος ἀνησυχόσε κάπως γιὰ τὸ τρόπο, ποῦ θὰ τὸν ἐδεχόταν ὁ Πελιάσκο τὴν ἄλλην μέρα, μὲ τὸν νέο του κοστοῦμι. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τοῦ εἶχε προσφέρει μεγάλη ὀφητεία τὸ βράδυ ἐκεῖνο σὲ καλὰ κί' ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ σὲ σπίτι του τὴ Βρεττανὴ πλούστρα.

Εἶπε τὴν ἀπόφασίν του σὲ τὸν Φιδέ κί' αὐτός, ἠσυχασμένος, γιὰ τὴν ὄρα τοῦλάχιστου, τοῦ ἔκκιε αὐτὸς τίς συστάσεις :

— Νὰ βγάλνης ὅσο μπορεῖς λιγώτερο καὶ πάντα μ' αὐτὸ τὸ κοστοῦμι. Μὴν ξεχνῆς στιγμή ὅτι γιὰ δεκαπέντε μέρες δὲν εἶσαι ὁ Φρέδος· εἶσαι ἡ μικρὴ ἐργατριά τῆς κυρίας Μαλέγκρα.

— Ἔρω ! ἀπήντησε ὁ κίος τοῦ Δουρμπάν.

Τῆ στιγμῇ ποῦ ὁ Φιδέσ τὸν ἄνιεν, τὸν ρώτησε :

— Νὰ τοῦ πῶ, Φιδέ, ὁ βασιλιάς Σφάχτης, μ' ὅλο πόνοναι βασιλιάς, ἀλλάζει καμμιά φορὰ ἀσπρόρουχα ;

— Βέβαια ἀλλάζει, ἀπάντησε ὁ Φιδέσ, ἀπορῶντας γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴν ἐρώτηση. Γιατί ρωτῆς ;

— Γιατί, ἂν ἀλλάξῃ ἀσπρόρουχα, θὰ δῆρα καὶ μιὰ πλούστρα, ποῦ τοῦ πιγνίανει τα κουκάμιά του σὲ σπίτι του.

Ὁ Φιδέσ ἐμάντευσε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ μαθητῆς του καὶ ταραχτής.

— Καὶ σκοπεύεις νὰ πῆς, ἐσύ, μὲς σὲ τὸ σπίτι ἐκείνου ποῦ ἀρτίστηκε νὰ σ' ἐξεντώσῃ ;

— Φυσικά... γιὰ νὰ πάρω τὴν κροσσετίνα μου. Δὲ θ' ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀλλάξω τὰ ρούχα μου, ἂν τὸ κινῶντιο μου κοστοῦμι δὲν μοῦ χρησιμεύει σὲ τίτι.

Ὁ Φιδέσ δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ παιδί. Ἐδῆλεψε δι: εἶχε μίσχ του ἀκέρια τὴν τρελλὴ τόλμη καὶ τὴν ἀκλόνητη θέληση τοῦ πατέρα του. Τοῦ εἶπε μοναχά :

— Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, κάμε ὅπως σοῦ κατέβῃ. Εἶσαι ἀπὸ κείνοος ποῦ δὲν ἀνέχονται κηδεμονία.

— Προπάντων δταν ἔχουν νὰ ξεπληρώσουν ἓνα καθήκον, νὰ κρατήσουν μιὰν ὑπόσχεση, συμπλήρωσε ὁ Φρέδος. Ἀρτίσθηκα στὸν Ἰουλιανὸ ὅτι θὰ τοῦ δώσω τὰ χαρτιά του. Θὰ τοῦ τὰ δώσω, ἢ θὰ πεθάνω !

Ὁ Φιδέσ ἄνοιξε τὰ μακροὰ του μπράτσα, ἀγκάλιασε τὸ γυναικίο παιδί καὶ τὸ φίλησε.

— Εἶσαι μεγάλη κί' ὁμορφη φοχῇ, σὰν τὸν πατέρα σου ! εἶπε... Σὺ ὅμως γιὰ τὸ καλό.

Ἰότερα, μ' ἓνα στεναγμὸ κάπως πικρὸ, ἐπρόσθεσε :

— Κί' ἴσως ἐσὺ ἔχεις δικίον !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Μία φιλύπικον ἐργατρία

— Φρέντο ! ἔ, μπαμπινο !. Εἶναι ὁκτώ περασμένες ! Σήκω, ὄπανα !

Ὁ σινιὸρ κί' ἡ σινιέρα Πελιάσκο φάναζαν ἔτσι χτυπάντας τὴν πόρτα τοῦ Φρέδου. Ἀποροῦσαν μ' αὐτὸ ποῦ συνέβαινε σήμερα, γιὰ τὸν Φρέδος ἐπινόησε ἄλλοτε... γιὰ νωρίς.

— Μιὰ στιγμῇ !. ντόνομα !. ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ Φρέδου.

Κί' ἐνῶ ντυνόταν, ὁ κίος τοῦ Δουρμπάν γελοῦσε μόνος τοῦ συλλογιζόμενος πῶς θὰ τὸν ἐβλεπαὶ οἱ ἀγαθοὶ Ἴταλοὶ μὲ τὸ νέο του κοστοῦμι.

Φοροῦσε τὸ φουστάνι τῆς Βρεττανίης χωριάτισσας, ποῦ ἀπὸ δῶ καὶ σὲ εἴης. Θά ἦταν τὸ τακτικὸ του φόρεμα.

Εἶχε στήθῃ στὸν καθρέφτη καὶ προσπαθοῦσε νὰ κομπώσῃ τὸ «καρσάκ» του, δουλειὰ ποῦ γι' αὐτὸν ἦταν πολὺ δύσκολη.

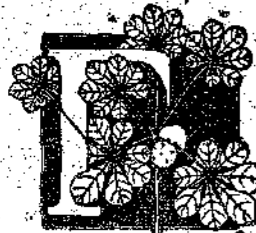
Ὅταν τέλος τὸ κατόρθωσε, τοποθέτησε ὅσο μπορούσε καλύτερα πάνω σὲ κεφάλι του τὴν περροῦκα. Ἰότερα πάνω ἀπ' τὴν περροῦκα ἔθαλε τὸν σιδερωμένο

« Ἐ ! δὲν γνωρίζετε πιά τους φίλους σας ; » (Πελ. 282 στ. α')

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ από την κηδεία του Πολυβίου Δημητράκου. Εγινε ωραία και μεγαλοπρεπής. Ο Άγιος Γεώργιος, η μεγάλη εκκλησία, όπου διαβάστηκε ο νεκρός, ήταν γεμάτη από τον πιο έκλεκτο κόσμο της Αθήνας. Η Α. Β. Γ. ο Πρίγκιπας Νικόλαος, ο Ίππουριχίδης Σουβόλιος, πολιτευόμενοι, επιστήμονες, συγγραφείς, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, όλοι μαζεύτηκαν εκεί να τον τιμήσουν και για τελευταία φορά. Στεφάνια και λουλούδια άπειρα έκκέπασαν το φέρετρό του. Έκφωνήθησαν λόγοι πολλοί, κι' επικήθειοι κι' επιτάφιοι. Και—το τιμητικότερο απ' όλα—τα έζωδα της μεγάλης αυτής κηδείας τα έκαμα το Κράτος.

Πολλοί άνθρωποι, που έβλεπαν εκπληκτικούς την ανέλειωτη εκείνη σειρά των ήμαξων με τους επίστους μέσσα, ρωτούσαν: —Ποιος πέθανε;

—Ο Πολύβιος Δημητράκοπουλος.

Κι' όσοι άκουγαν πρώτη φορά από τον όνομα, —γιατί όσο γνωστός κι' αν ήταν, πολλοί δεν τον γνώριζαν, —εξαναρωτούσαν:

—Και τι θέση κάτειχε;

Περιμεναν βέβαια νακούσουν ύπουργός, πρέσβης, βουλευτής, στρατηγός, άεροπαιτής ή τοδύχιστο καθηγητής του Πανεπιστημίου. Κι' όταν άκουγαν πως καμιά θέση δεν κατάιχε ο άνθρωπος που κητεύονταν με τους τιμές, πως δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας συγγραφέας, χωρίς παράσημο καν, και χωρίς άλλη περιουσία από τα έργα του, άνοιγαν το στόμα και κουνούσαν το κεφάλι. Σά νάλεγαν: Άπό πότε λοιπόν άρχισαν να τιμούν έτσι και τους ανθρώπους των γραμμάτων στην Αθήνα;

Αλλά να πού τους τιμούν. Το έδειξε η κηδεία του Δημητράκοπουλου. Γιατί κι' άλλοι λόγοι μπορεί να κητεύονταν επίσημα κι' ύπως έπιστημότερα μ' αυτοί, δεν ήταν μόνο λόγοι ήταν και πρώην ύπουργοί ή πρέσβεις, όπως ο Άλέξανδρος Ραγκαβής κι' ο Άγγελος Βλάχος, είχαν παράσημα και κοινωνική θέση. Έννθ ο Πολύβιος Δημητράκοπουλος ήταν μόνο λόγιος κι' η μόνη του θέση—θέση χωρίς διαρισμό, χωρίς μισθό και χωρίς άδυναση, — ήταν αυτή που κατάιχε, αυτή που πήρε με την άξια του, στα Γράμματα

και στο Θέατρο. Θα πη λοιπόν πως άρχισαν πράγματι να έτιμούν κι' αυτός του είδους τις θέσεις στην Αθήνα και να τιμούν, τοδύχιστο νεκρός, έκαίγους πού τις είχαν.

Πολλές φορές δείτε θύκασατε τονόμα του Δημητράκοπουλου κι' ύπως να είδατε και στο Θέατρο κανένα του έργο ή να διαβάσατε κανένα του βιβλίο. Είχε άρχισει να γράφη από νέος. Αλλά δεν άφρασε στην Λογοτεχνία, δεν την έκαμ' επάγγελμα, παρ' άφρατο, από ένα θλιβερό περιστατικό, αναγκάσθηκε ναφήση το Στρατό, (ήταν τότε ύπολοχαγός.) Πέθανε έξηνα χρονών από μια άγίαρευτη ασθένεια, πού τον βρήκε 'ς όλη του την άκμή κατείδησής. Πρόφρασε όμως 'ς αυτό το διάστημα, δηλαδή σε τριάντα περίπου χρόνια, να γράφη τόσο, όσα δεν έγραψαν και συγγραφείς πού πέθαναν έκατό χρονών. Φαντασθήτε ότι μόνο τα θεατρικά του έργα υπερβαίνουν τα έκατό. Άλλα τόσα είναι τα έπιλοιπα. Και, καθώς ελογάριασε ο ίδιος, αν τοπιούνταν όλα, θα έπαιναν όδύδοντα τόμους,—όλόκληρη βιβλιοθήκη.

Άλλά εκτός από τη μεγάλη αυτή γονιμότητα, καταπλήττει κι' η ποικιλία της. Τι θέλατε και δεν έγραψε αυτός ο άνθρωπος! Μυθιστορήματα, διηγήματα, λορικά ποιήματα, σετυρικά ποιήματα, έπη, τραγωδίες, δράματα, κωμωδίες, ύλαοτραγωδίες, φαντασμαγορίες, (ο «Αουλοδοξομίας»), έπιθεωρήσεις, όπερέτες, μελοδράματα (έννοα λιμπρέττα), χρονογραφήματα, κριτικές, φιλοσοφικές κι' επιστημονικές ακόμα μελέτες! Του έμνε ακόμα καιρός να καταγίνεται στην πολιτική, να βιάζη έφημερίδες, να κάνει πνευματιστικά περάματα και δικές περί πνευματισμού! Άλήθεια, ήταν και πνευματικός με τα σωστά του. Και κάποτε μάλιστα ύχυρίσθηκε ότι διάφορα πνεύματα του ύπαφρασαν τα έργα του και γι' αυτό μπορούσε να γράφη τόσα και με τόση ταχύτητα κι' εύκολία! Αυτό όμως δεν έβρω αν το πιστες κι' ο ίδιος ή αν τόλεγε γι' άστείο. Η άλήθεια είναι ότι κι' άλλοι στον κόσμο στέθηκαν τόσο παραγωγικοί, χωρίς νάχουν καμιά σχέση με τα πνεύματα. Και το μόνο «πνεύμα» πού δικαίωμα κάνας στα έργα του, είναι το πνεύμα το δικό του,—γιατί ήταν ένας από τους πιδ πνευματώδεις ανθρώπους του καιρού του.

Ένωσιεται πως όλ' αυτά τέμμερητα έργα του Δημητράκοπουλου, δεν έχουν την ίδια άξια. Πολλά τάχραφε βιοτικά, χωρίς να τα πολυακαφθή, απλώς για να γέμιση την έφημερίδα του. Άλλα άπεναντίας τα παρασκεπτόταν, περιόρισε την έμπνευσή του κι' έπαυσε έξω! Άλλα έβλεπε ότι ήταν του είδους

του, της ύδιοφρας του. Άφρασε όμως και πολλά πού θα γήσουν. Κι' αυτά, κατά τη γενική γνώμη, είναι το σετυρικό έπος «Σκουπιτιάδα», ή βοζαντινή τραγωδία «Ο Πελοποποίδος του βασιλέως», το ύστορικό δράματάκι «Ο Κωλέττης», το φιλοσοφικό φαντασμαγορικό δράμα «Τό Κριτήριο», ή Αουλοδοξομίας ή «Μελισσα» και άλλα. Θα γήσουν έπισης πολλά από τα έξοκνότερα σετυρικά του έπιγράμματα και τα τετρα-στιχιά πού έβασε στις έφημερίδες και στις έπιθεωρήσεις του.

Τα προτερήματα αυτού του συγγραφέα είναι άπειρα. Έχει όμως κι' ένα μεγάλο ελάττωμα: Δεν έδιάβασε πολλά πράγματα στη ζωή του, δεν έμορφώθηκε ές άρχης όπως έπρεπε και πάντα φαινόταν λιγάκι καθυστερημένος. Καλά τα έργα του άλλα στούς είδημονες δεν έκαναν την εντύπωση έργων σημερινών, σύγχρονων. Αυτό νάχετε όψι σας, όταν θα διαβάσατε άργότερα κι' έργα του Δημητράκοπουλου για να μη νομίσταε πως δεν έχουν άξια, έπειδή δεν θα σας φανούν ύπως της τελευταίας μέδας...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣΤ'. (Συνέχεια)

Δέν είναι πιθανό. Χωρίς άλλο άργούν για να μη κινδυνέψουν να πιστούν. Βλέπουν ακόμα φως στο δωμάτιο της Κας Κουτοριε και φοδούντα μην τους ιδούν και τους γνωρίσουν. Περιμένουν λοιπόν...

—Να μην άργήσουν πολύ, σκέπτεται ή Διονυσία. Γιατί ή κατέρας θα ξυπνήση, θα ιδη αυτά όλα πού σώριασα εδώ, θα μ' έρωτήση και τότε θα μπέξουμε ζοχτήμα.

Με μεγάλη άγωνία τελειώνει και ξαναρχίζει το «νακούσαν» π. ή παίξει. Περιμένει τον κλωνισμό της δυναμιστης πού φοδάται και, σαν να θέλη να τελειώη μια ώρα άρχότερα, εύχεσαι μ' όλη της την καρδιά να γινη όσο μπορεί νωρίτερα.

«Κλάτε λοιπόν, λέγει μέσα της, έλάτε καικούροι, δειλοί, βάλτε φωτιά στη έόρδα σας, τινάξτε με στον έέρα μαζί με το πρόχωμα πού έστησα. Όλα είν' έτοιμα. Κ' εγώ είμαι έτοιμη. Ο θάνατος θα μου είναι γλυκός, γιατί θα πεθάνω για τον πατέρα μου, αυτόν πού είν' άπαρηθής.»

Και ή Διονυσία δεν προσέχει τα δάχτυλά της πού τρέχουν τολημήρα επάνω στα κόκκαλα του πιάνου, όταν γενναία σερατιωτάκια πού τα ενθουσιάζει ή φωνή της σάλπιγγας την ώρα της μάχης και τα τραβά στον κίνδονο. Με το βλέμμα της κοιτάζει την πόρτα, όταν

νόθελε να της διαπεράση και να ιδη τι γίνεται από πίσω της, αυτήν την πόρτα πού την άχρήσως τόσο παράτανα.

Πότ' άπλώνει τα χέρια της, όταν να σκαπάη περισσότερο μέρος, και πότε πάλι τα μαζεθεί για να σχηματίση πιδ χοντρό το πρόχωμα της... Και περιμένει...

Πίσω από την πόρτα λίτοι άνθρωποι μιλούν σιγά. Άνάμεσα από τις γριλλίες διακρίνουν ένα λεπτό φως να σιχίη το σκοτάδι της νύχτας. Βάζουν σθεί κι' άκούουν το τρίεμο ενός σόρτη και τον κρότο πού κάνει ένα έπιπλο πού μετακινούνα.

—Δέν κοιμούνται, λέγει ένας. Θα χρειασθή κόπος για να πιτόχη το κόλπο μας.

Έξαρνα όμως, πίσω από την έχθρική αθή πόρτα, πού σκέπτονται ν' ανατινίσουν στον έέρα, σαν έχθρικό φρούριο, έκούγουν τον ήχο μουσικής.

Πιάνο, πιάνο... τι κοροϊδία! Πιάνο στο σπίτι ενός άνθρακωρού, ενός εργάτου σαν κι' αυτού!

Τι θρασύτης και τι άδικία! Μήπως έχουν πιάνο στα σπίτια τους εκείνοι;

Και ή ιδέα αυτή, με την σύγκριση πού φέρνει στο μυαλό τους τους εννευρίζει, τους έρεθίζει, ανάθει τα κικά τους ένστικτα και πνίγει και τους τελευταίους τους διαταμούς.

—Α, μα είναι πάρα πολλοί λέγει ή Τροσέτ.

«Άρχισε να παίξη μια σούτα...» (Σελ. 269, στ. 6.)

—Βάζω φωτιά!... άπαντά ή Δουμπούχ.

Όλοι τραχίζονται στην άρη. Ο Δουμπούχ άνάθει το φυτίλι, άφρα έβηλε το φουίγγιο κάτω από το κατώφλι της πόρτας και κάτωπι φεθεί με έρσυχοντας, για να σωθή μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Μπούη! Η Διονυσία νοιώθει ξαφνικά ένα τρομαρό τήχημα. Σάν να χερσούν

δλα γύρω της. Η κρεμαστή λάμπα έγινε καμμάτια και τινάχθηκε στην άρη του δωματίου.

Ζή άρα γε; Το πιστεύει... άφρα τρέμει. Μα ή κατέρας της; Είναι ζωντανός; Βέβαια, γιατί τον άκούει πού βράζει μια φωνή.

Η Διονυσία, πού είχε πέσει χάμω με το σκαμνάκι της, σηκώνεται άμέσως και τρέχει να τον βοηθήση.

Πού είναι όμως; Δεν τον βλέπει άκει όπου τον είχε ιδη μια στιγμή άρχότερα. Πασπατεύει με τα χέρια της γιατί τα μάτια της δεν βλέπουν μες στο σκοτάδι. Η λάμπα δεν φάγγει και μόνο μια μικρή φλόγα πού φουρνάει σε μια γωνιά, βράζει ένα κοκκινωπό φως μαζί μ' ένα μαύρο καπνό πού γεμίζει το δωμάτιο. Η φλόγα αυτή θγαίνει από την κρεμαστή λάμπα πού είχε πεταχτή εκεί δά, έσπαζε και χύνει το πετρέλαιό της πού πήρα φωτιά...

Όσο κι' αν τρώμαζε όμως ή Διονυσία όταν είδε τη φωτιά, δεν έχασε καιρό για να τη σβύση. Ζητεί να δρη και να βοηθήση τον πατέρα της.

—Πατέρα! φωνάζει, βλέποντάς τον έαπλωμένο στη μέση του δωματίου. Ποιείς;

Καμιά άπόκριση. —Πατέρα, φωνάζει δυνατώτερα, μήπως είσαι πληγωμένος; Μίλα!

Ο Κουτοριε άνοίγει τα μάτια του χωρίς να βλέπη και λέγει:

—Έβλεπα ένα κακό όνειρο... Η μουνα... όχι, ο ήσωνα μέσα στη φωτιά... κι' εγώ...

Δέν πρόφραζε να τελειώση. Με το τράνταγμα πού έπροέβησε ή έκρηξη, ή κορία Κουτοριε και ή γιός της έόνησαν και κατέβαιναν βιαστικά. Κι' έφρασαν στην άρη, γιατί χερσίαν να παίρνουν φωτιά οι κάρελες και οι κουρτινες.

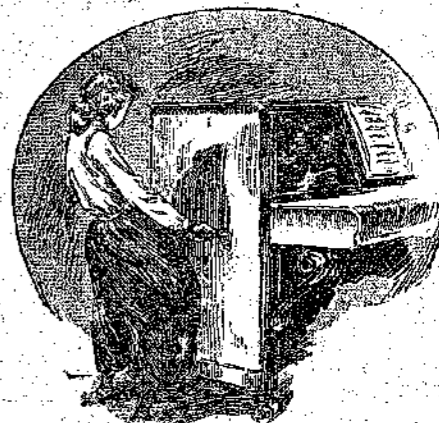
—Σβόσε τις φλόγες κι' άναψε την άλλη λάμπα, φώναξε στο γιό της ή μητέρα της Διονυσίας, ένθ πλησιάζει άνήσυχη να ιδη τι άπότιναν ο άνδρας της και ή Διονυσία.

Εκείνος δεν είχε πάθει τίποτα και ή Διονυσία δεν παραπονιότανε. Μόλις όμως ήσόχασε γιατί βεδιώθηκε πως ο πατέρας της ήταν άπειρηκτος, τότε μόνο κατάλαβε ένα δυνατό πόνο στο δεξί της μπράτσο.

Είχε πέσει επάνω του όταν σωριάσθηκε χύμω με το σκαμνάκι της, και τώρα δεν μπορούσε να το κουνήση. Έβλεπε το χέρι της, όταν έννοιωσε τον πόνο. Την ίδια ώρα όμως ή λάμπα έσβουσε όλότεια και γίνηκε σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο. Έτσι κανείς δεν την είδε, κανείς δεν κατάλαβε.

—Και συ, Διονυσία, έπαθε τίποτα; τη βώτησε ή μητέρα της στα σκοτεινά. —Εγώ τίποτα, είπτε γελώντας, μόνο το χέρι μου είναι μουδιασμένο. Άναψε λοιπόν τη λάμπα. Άλλότρε, έπρόσθεσε, όταν για να δείξη πως δεν είχε πάθει τίποτα.

Όλοι κατάλαβη ότι είχε συβη. Όταν έκάναψαν τη λάμπα, ο Κουτοριε έκοιτάζε το σωρό πού ήταν εμπρός του και είπτε:

«Έσυρε το πιάνο από το γερούλι...» (Σελ. 277, στ. α.)

—Μα τι είναι όλα αυτά; —Η δυναμιστη, έκοκρίθηκε ή Διονυσία, έγκανε άνω-κάτω. —Μα δεν μπορούσε ή δυναμιστη να στρώση όλ' αυτά τα πράγματα με τη σειρά.

—Αυτά τα έβαλα εγώ. —Εσύ; Και γιατί;

—Για να σας σώσω, πατέρα, για να βρη μπροστά της όλα όλα ή βόμβα, πριν να βρη εσα. Για να μπωρώ ετσι να δάσω ένα εμπόδιο στα κκοούργα σχέδια αδών των ανθρώπων.

—Μά πως; το ήξηρες εσύ; —Ηξερνα πως ήθελαν να μας τινάξουν στον έέρα. Γι' αυτό και εγώ άράδιαρα όλα αυτά τα έπιπλα, το πιάνο...

—Και εσύ; —Εγώ, στέθηκα μπροστά σας. —Για να με προφυλάξης, άντι να φύγης και να σωθής! Μα μπορούσε να πεθάνης εκεί, Διονυσία μου.

—Τι εβούχια θα ήταν για μένα! —Πως! εβούχια; —Ω, ναι, πατέρα, γιατί τότε θα με συχωρούσατε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣΤ'

Κακό πού βγαίνει σε καλό.

Κανείς δεν έκοιμήθηκε σχεδόν εκείνο το βράδυ στο Κουτοριε. Η πόρτα έμνε άνοιχτή, γιατί είχε κομμάτια από τη δυναμιστη.

Άπό τους γείτονους κανείς δεν άγηκε στον κρόσο πού έκαμε ή έκρηξη. («Έπαται συνέχεια») ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 εως 10 το καθ' ἑξῆς με ἀπλά στοιχεία δε. 9 (δ' ἐλαττωσθε δεος). Πάντων τῶν 10 λέξ. 80 λέξ. ἡ λέξις, με παρὰ δὲ στοιχεῖα λέξ. 40 καὶ με κεφαλαία λέξ. 60. Ὁ χαρακτηριστὸς στοιχὸς δε. 1, 60

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετε ὅλους πλὴν τῆς Μαύρης Μάσκας, τῆς ὁποίας κηρύσσει πόλεμον.

Τριανταφυλλένια: Καλῶς ὄρισες. Πού μένεις; Γράψε μου. Ἀρπύης Γυμναστίκας

Φόν Κολοκυθία, τέτοια τραυλὰ πηδήματα ἢν κάνεις, παιδί μου, γιατί θὰ σκόσης τὸ κολοκυθί σου! - Ναστρανὶν Χόντζας.

Μπερμπανιάκο, ὁ λαγὸς ποὺ κίπτησες στὸ κνήγι, ἦρθε σὲ μένα καὶ τὸν γιάτρεψα. Ναστρανὶν Χόντζας.

Μαργαρίτα, (ὅχι 1 παρτὸν 1) Ρίτα, στὴν Κέρκυρα περασὲς καλὰ με τοὺς ; Ναστρανὶν Χόντζας.

Σ' ἐκεῖνοις ποὺ ἀρχίσαν νὰ διαβαίνουν τὴν μακρὴν σφραττὴ τῆς Τέχνης, συνιστῶ τὸν Φιλολ. Σύλλογο «Κυκλάδες» Ρίτα

Γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς ἀδελφῆς μου Κικίης, τίς πὸ ἀγνὲς εὐχὲς μου, φαντισμένες με τὰ γλυκὰ μου φιλιά. ἢ ΡΙΤΟΥΛΑ ΤΗΣ

ΑΚΙΛΑΑ, εὐγε! Σέλλω σ' αὖν διαγωνισμῶν Ρίτα

Βεατρίκη, Γίμη, Τούφεκι, ἔλαβ' ἐπιχαριστῶ. Ὁρατὶ καὶ τὰ δύο ἐστὶν αὖν. - Κλέρινο Βόλι

Παρατείνω τὸν διαγωνισμὸν τῶν Μ.Μ. μου μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου. ΑΡΑΤΟΣ

Ὁνειροστάλαχτη Δακρυοστάλαχτη, ἢ Βεατρίκη θὰ σὲς πῆ ἂν σὲς εἶχα βρεῖ ἢ ὄχι. Τριανταφυλλένια.

κα ἀκρίται ΜΕΓΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἦθελα νὰ ἰσχυρῶς. ἐν Ἀθήναις, τοῦ ἀπὸ τῆς ΜΕΛΗ καὶ ἈΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ δι' ἀξιώματα Γεωργίος Σ. Χ., Ἀδελφὸς γὰρ 45 Ἀθῆνας. ΔΡΑΣΙΣ ΜΕΓΑΛΗ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, μήπως εἶσαι ὁ Κώστας Δουναδίτης; ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑ, σὺ γαλᾶσα με τὴ μανέστρα; εἶσαι ὁ Βίαν Παπαμιχάλης. ΦΟΥΡΙΕ, μοιάεις με τὸν Γιάννη Κουγιούλη. ΚΑΡΟΥΜΙΔΑΣ ΚΑΡΚΑΒΕΤΣΟΣ

Σολομῆς=Θωμ. Αλιανός. Δέσχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. Ἀπαντῶ τάχιστα. Πιστωρικός

Μπερμπανιάκο, ὁ δὴ τὴ μεσημβρινὴ εὐσούνη; καλλιγραφοῦσάν τὸν Ἐπαναστᾶν δὲν ἔα γάδα! Μοσχάκι. Ἀποστόλου συνιστῶ στὸν Νταγάρη νὰ σὲς ἀπαντήσῃ ἅμα γυριστὲ γιὰ τρεμνοί... ἐπ' τὴν Κερκυραλ. Ἐνδοναί, στέλλω Ρίτα

Επιχαριστῶ θερμῶς τὰ διὰ ὄρατα ὄρατα τετραδία Μ. Μ. τοῦς Ρίταν, Ἐλευθέρην καὶ Ἀγιοβασιλῆν. Ἐνδοξὸς Ἐβλὴν

Ἀνταλλάσσω γράμματόσημα Ἀ. κατὰ ἄλληλα ἐπιστρέφονται. Δίσις: Ἰω. Μ. Καραθανάση, Βαθὺ Σάμου.

Ἰδούθη ἐν Σμύρῃ σύλλογος ὀνομασθεῖς «Φῶς». Κύριος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐγγραφή ἀπόρων συνδρομητῶν εἰς τὴν Διάπλαιν.

Πρόεδρος: ΔΙΠΥΜΑΙΑ Ἀντιπρόεδρος: ΔΕΣΒΙΑ ΑΘΩΝ Ἰ.σν.Γραμμ: ΔΕΣΒΙΑΚ. ΑΣΤΗΡ Καλὸν Τεχνών: ΠΕΡΕΤΟ ΤΣΑΡΟΥΧΙ. - Δίσις: Θεοκλῆν Γεωργίου, Μυτιλήνην.

Εμπρός, Διαπλάσσοῦλα, δεῖξετε τὰ φιλάνθρωπα αἰσθηματὰ σας, με τὰ λεπτὰ σας. Διδυμαία, Λεσβιακὸς Ἀστήρ.

Ρίτα, Ἀργίμ, Μυθογράμα, Βραγχυδέα, Καμέλια, Ἰδιότροπη, δὲν πιστεύουμε νὰ μὴ στείλετε καὶ σὲς κάτι γιὰ τοὺς ἀπόρους.

Διδυμαία, Λεσβιακὸς Ἀστήρ. Σύλλογος «Φῶς» προκηρῶσσαι Διαγωνισμὸν κάρτ-ποστάλ. Πρόεδρος: Ἰωνία Βραβεῖα τρία: Α) Κανὸς Θόμος, Β) Πόλεμος, Γ) Μητρούα.

Διδυμαία, Λεσβιακὸς Ἀστήρ. Ἀ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Προκηρῶσσαι διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ. Ἀ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φωτογραφικὴ μηχανὴ Κοντακ. Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τόμος Β' περιόδου Προθεσμία μῆνας. Δίσις: Πλειώνην, π.γ. Ἀθῆναι.

ΚΑΒΕΤΙΚΟ ΒΟΛΙ Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κόλποι εἰςχωρῶ σὴ Διάπλαιν Με θέλετε; ΑΡΧΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Σόφω Λεζινῆ, Ἐλληνοσοφία Μεγαλειότη, Σοφὸς Ρετούλι Λευτερία, Ἀρχηγὸς Φιλῆς, Σηροτάλλ καὶ Ἀδελφότητες, ἕνα τετρά Μ. Μ. θὰ με ἐπιχαριστοῦσε, καθόσον εἶμαθα τὰν ἰδίαν φρονημάτων. Ἀπαντήσω τάχιστα.

ΑΡΧΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ Ἡ γὰρ ὁ ἐξείνων ποὺ μεῦ στείλε τὸ τηλεφῆμα σὴ γιορτῆ μου, πῶ; γιορτάζω μόνον εἰς 15 Αὐγούστου. Ρίτα.

Ἀμνηστὸς κάρτ-ποστάλ. Βραβεῖα δύο. Πρόεδρος: Ἰωνία Δίσις: Ach Emilianides, B.P 570 Cairo, Egypte. - Δόξα Πατριῶν

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλάσσοῦλα, χαίρετε ὅλους καὶ ὄλας. - Τρελλὸ Σπαρτιατόπουλα.

Υἱὸς τῆς Νυκτὸς καὶ Ἀγνοίας στρέβιλε, με γνωρίζετε; σὲς γνωρίζω δέξασθε ἀλληλεγγύην; Ἐάν ναί, ἀπαντήσατέ σὴν διεύθυνση: Ἀτυχον, π.γ. Δήμιον Ποταμίων Κόθης. - Ἀτυχος.

Καίλα, Ταγγὸ=Νίκο, Γεωργίου Α' Ταυρομάχη, τὰ... μυστὰ σας σὲ τῆσιν Ἀδύσις: Tsirouyannis, Rue Auyale 1, Cairo. (Μάχαιραν ἐδώσατε, μάχαιραν λαμβάνετε) Ρίτα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ κάρτ-ποστάλ καὶ Μ. Μυστικῶν, Προθεσμία δέμημος. Βραβεῖον δε. 10. Δίσις: Κορπ, p. r. Kouhbeh-Palace, Egypte. ΚΟΥΨ

Κηρύσσω διαγωνισμὸν κάρτ-ποστάλ καὶ Μ. Μυστικῶν. Προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα δε. 10 καὶ 8. Γράψατε: Κορπ, p. r. Kouhbeh-Palace, Egypte (ἢ Κουκλίτσαν). ΚΟΥΚΑΙΤΣΑ

Καμέλια, κάρτα, Μ. Μ. ἔστειλα γράψε μου ἀνησυχῶ. Σπανιάλα

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ» Διὰ ὄρους ΑΔΙΚΗΣ τῆς «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ» καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ συνειργάσθησαν περὶ προσεχούσων νεωτερισμῶν τῆς «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ».

ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ; ΜΙΚΡΟΣΚΗΠΟΣ ΠΙΓΑΣ

Ἡρώα τῶν Δασῶν, ὁ ἀνακαλύψαμε ἑλατὸν ἘΡΡΙΚΟΣ ΜΟΛΧΟΣ.

Βραβεῖον: Στείλατε Ἀσιν σας ἵνα σὲς γράψω. Ἰων. Κωνσταντινίδης, Πειραιεὺς.

Ἰνὲς, φεύγε γὰρ Κηφισιά! Ἀκόμα δὲν ξέρω νὰ διεύθυναι μου. Ἰράσες σὴν παλῆα. Στῆν Ὀλγα ἔγραψα. Γιούτζης

Ρίτα, το τετραδία σου, στὰ διαλεχτὰ μου μῆκε. Ἐπιχαριστῶ γιὰ συγχαρητήρια. Βεατρίκη

Φρούλα, εἰσθεῖς τὴν αἰτία; Εἶμαι περιεργὴ νὰ τὴν μάθω. Βεατρίκη

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» Αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ Ἰπλιότος=Μ. Δουφεκάς; Σολωμός=Θ. Αἰλιανός. Δοξασμ. Τσομλῆς=Κωνσταντίνουρος=Κ. Ραπτής. Σανσελλώρ=Σ. Δεσδὲνς. Ματωμ. Δαφνὸκλαδο=Ἰω. Καλαποθάκης. Τραγούδι τ. Ἐνδοξᾶς=Ν. Θεοδοσιάδης. Κόλανας=Δ. Καμπάνης. Κυκλαδικὴ Ἀθρα=Μ. Κυρῆς. Ἀλκαίος=Π. Κωτοσομύτης. Ηλοισαχος=Νέμος=Ν. Βλιάμης.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ὁ «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» τῶν ἀντιπροσώπων μας Σεργῶν Σ' Ἀρχιτελετῆν εὐχόμεθα εἶη κολλᾶ.

Ρίτα, ἐγγίξτε ἀέρα Μ. Μ. δὲν δεχομαι. Ἀνοῦμαι τὸ μέλαν. Βρεῖς μου τᾶλλο μου ψευδῶνυμο. Ἐπαναστάση, ἀνταλλάσσομε; Νίος Ὀμηρος

Ὁποιος ἔνα μῆνα με ἀποκαλύψει ἔχει βραβεῖο. Ἀρομάρια

Ἀσὴν καὶ Κίρκη, προσέξατε γιατί σὲς μυριστηκαμ Ἀνιλάας, Ταγγὸ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ: Merci Γιατὶ δίνετε σημεῖα; Ἄν ἐξακολουθήσῃ, βλέπομε. Σάν κολίτσι, δὲ θέλω νὰ τὴ λυτήσω. Μυστηριώδη Ἀποκαλυφτικῆ, μίλησε καθαρότερα. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΣΟΠΟΥΛΑ, Ὅσοι ἔχετε σκοπὸν ν' ἀπαντήσῃτε σὲ ἀπαντήσατε ἅμα σὲς ἀνεξαιρέτως στὸν Ἀ Διαγωνισμὸν τοῦ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ». Μὴ βραδύνετε. Τέτοιους Συλλόγους ὄλοι νὰ τοὺς ὑποστηρίζετε. Ἀντικρῶς, τὸν ΠΗΛΟΥΤΟΣ

ΜΑΙΑΝΑΡΕ = Ἐδουδάτην Χ. Δούνα. (Ἡ συμπεράσει Συμμορίας Ἀελακίου).

Νὰ μᾶς ἄλλη φορὰ νὰ ἐσφοντόνης γὰ νὰ περὶξῃς τὴν ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ. Σάν ὁ ἀγέσει, Μάμαρο Λάμπρο, ξαναβρεῖ ἀπὸ τὴν Ἄνδρο. ΠΗΛΟΥΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΗΤΗ» ΑΠΟΤΕΛΑ Ἀ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Ὁ Β' ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὑπερήφανος Ἐλλην, Μόντε Χριστὸς, Β.Β., Μανσῶλας. - Περὶμένον ἀπευθύνουσις.

Ἄσμα Κίρκης, ἔλα νὰ ἐλθε σὲ σὲ πῆλας, ποῖς δὲν ἔπαυσα κενεῖ γέρη, ἐνὰ ἔβη. Τὶ δηλαδὴ, θέλεις νὰ ἀνεπαύσῃς; Μοσχολάγκας Παιδιάτῶν

Ποῖκα τὸν Ἀδωνάτου; Ἡρώα τῶν Δασῶν, καὶ Ἰωσή τῶν Κυμάτων, τετραδία Μ. Μ. ἐστεῖλα. Ἀπαντήσατε τὸ γρηγορότερον. Μοσχολάγκας τῶν Παρισίων

Ἄσμα Κίρκης, Κόντσια, Ποῖκα τῶν Ἀδωνάτου, Ἡρώα τῶν Δασῶν, Σοφούλα Σ., σὲς προσεῖνω ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ. Δέξασθε; Μοσχολάγκας τῶν Παρισίων

Διαπλάσσοῦλα βοηθήσατέ με νὰ ἰδρωσομε Σύλλογο ἐγνυτιώτης «Μαύρης Μάσκας». Ἰουλιανός

Ἄστυνομικοί, ἀνικηταί, ἀνμπορεῖτε βρητε με. ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΟΣ

Ὅλοι ἔχον ἤχητε σὲ γράμματα εἰς τὸν Σόφω Λεζινῆ, ἀλλ' ἔχει ὑπερποτιστῆ τῶν ἰδίων φρονημάτων φίλον του. ΓΑΓΙΟΣ ΓΡΑΚΩΝ

Σηρανόγ, ἀπέκτησες πῆλι σκῦλα νὰ σοῦ ζῆσῃ. Κῶμα τοῦ Σαρανινοῦ